

בעניין:

העורר:

יצחק בירק

- נ ג ד -

המשיב:

מנהל הארנונה של עיריית הוד השרון

ע"י ב"כ עוה"ד איתי ניר ו/או טל שטיין אלבר
מגדל אמות השקעות, רח' ויצמן 2, תל אביב
טל': 03-7700222 ; פקס : 03-7700223

החלטה

פתח דבר

1. ערר זה עניינו חיובי הארנונה אותם השיתה עיריית הוד השרון (להלן- "העירייה") על העורר בשנת 2020 בגין מבנה מצללה (פרגולה) הצמוד לדירת מגורים, הנמצאת ברחוב חנה סנש 25, בהוד השרון, הידועה גם כנכס מספר 1012570000 (להלן- "הנכס").
 2. עיקר המחלוקת בין הצדדים היא בשאלה כיצד יש לסווג את מבנה המצללה, כך שאם יקבע כי מדובר בחלק מהנכס אזי העורר יחויב בארנונה בגין שטחו, ואם יקבע כי מדובר ב"מצללה", העורר יהא פטור. המקור הנורמטיבי העומד בבסיס המחלוקת, הוא סעיף 8(ד) לחוק הסדרים במשק המדינה (תיקוני חקיקה להשגת יעדי התקציב), התשנ"ג-1992 (להלן- "חוק ההסדרים"), שמקורו בתיקון 17 לחוק ההסדרים שנכנס לתוקף מיום 1.1.2019 (להלן- "התיקון לחוק").
- על מנת להקל על הבנת הטענות בערר זה, להלן יובא סעיף 8(ד) לחוק ההסדרים כפי שהוא פורסם ברשומות ביום 25.7.2018:

(ד) (1) בסעיף קטן זה, "מצללה" – מבנה בלא קירות, המוקם בחצר, בגג, או במרפסת של בית מגורים, הנסמך על עמודים ובנוי מחומרים קלים, שתקרתו משטח הצללה, ובלבד שהמרווחים בין החלקים האטומים של משטח ההצללה מחולקים באופן שווה ומהווים 40% לפחות ממנו; ואולם יכול שהמבנה יהיה נסמך באופן חלקי על לא יותר מאשר שני קירות של מבנה המגורים שאליו הוא צמוד;

(2) על אף הוראות סעיף קטן (א) והוראות כל דין, לגבי רשות מקומית שערב פרסומו של חוק הסדרים במשק המדינה (תיקוני חקיקה להשגת יעדי התקציב) (תיקון מס' 17), התשע"ח-2018, לא נכלל לפי החלטתה בדבר הארנונה הכללית לפי סעיף קטן (א) שטח מצללה הצמודה לנכס המשמש למגורים בחישוב שטחו של אותו נכס לשם הטלת הארנונה, לא ייכלל שטח המצללה האמור בחישוב שטח הנכס לשם הטלת הארנונה אך ורק משום שהמצללה האמורה כוסתה בכיסוי שקוף מחומר פלסטי, ובלבד שהשימוש שיעשה בשטח של המצללה הוא שימוש שניתן לעשות בחצר, בגג או במרפסת של בית המגורים שעליו הוקמה המצללה, למעט שימוש לצורכי חניה או אחסנה.

טענות העורר בתמצית

בהשגה מיום 18.2.2020 ובערר

3. דרישת המחוקק לבניה מחומרים קלים, חלה רק על מבנה המצללה עצמו ולא על הבסיס (עמודים/קירות) עליו הוא נסמך. פרשנות המשיב, לפיה נדרש כי גם בסיס המצללה יהא בנויה מחומרים קלים, אינה תואמת את לשון החוק, אינה הולמת אותו מבחינה תחבירית ואינה מתיישבת מבחינה הגיונית עם האפשרות הקבועה בסיפא של סעיף 8(ד1), ולפיה אפשר שמבנה המצללה ייתמך בחלק מקירות הבית. לכן, מבנה המצללה בענייננו עונה להגדרת החוק, על אף שהוא נסמך על חלק מקירות הבית ועל עמוד עשוי בטון.
4. מבחינת הליכי חקיקת התיקון לחוק נלמד, כי מטרתו ותכליתו הן להקל את נטל המס ולפטור את האזרחים מתשלום ארנונה בגין שטחן של מצללות, מקום בו הן כוסו בקירוי ארעי שמטרתו הגנה ממפגעי מזג האוויר.
5. מאחר שמדובר במבנה מצללה (שאף הוגדר כמצללה על ידי העירייה) אשר עונה להגדרה שבחוק ההסדרים, ולאור העובדה שערב כניסת התיקון לחוק לתוקף, לא ראתה בו העירייה כחלק משטח הנכס לחיוב ולא נטען מצדה דבר ביחס לעובדה כי הוא נתמך בעמוד בטון – הרי שאין לחייב את העורר בארנונה בגין שטח מבנה המצללה רק משום שנוסף מעליו קירוי.

חוות דעת מומחה

6. לשם תמיכה בטענותיו, הגיש העורר לועדה ביום 20.12.2020 חוות דעת לשונית מאת הגב' רות אלמגור-רמון, בה הובא ניתוח לשוני להוראת התיקון לחוק. על פי חוות הדעת, הדרישה לבניה מחומרים קלים חלה על מבנה המצללה בלבד ואינה מתייחסת לעמודים עליהם הוא נסמך. ביום 16.2.2021, לאחר קיום הדיון בפני ועדת הערר, הודיע העורר כי הוא מושך את חוות הדעת שהגיש, ובכך התייתר הצורך בהגשת חוות דעת נגדית מטעם המשיב.

טענות המשיב בתמצית

בתשובה להשגה מיום 19.4.2020 ובתשובה לערר

7. מלשון החוק עולה כי הדרישה לבניה מחומרים קלים, מתייחסת למבנה המצללה כולו, המורכב מעמודים ותקרה, ולא לתקרה לבדה. טענת העורר לפיה מבנה המצללה אינו כולל עמודים או קירות, אינה עומדת בקנה אחד עם החריג הקבוע בחוק ולפיו יכול שמצללה תסמוך על שני קירות. כך גם מהגדרת מצללה שבתקנות התכנון והבניה (עבודות ומבנים הפטורים מהיתר), תשע"ד-2014 (ממנה נלקחה ההגדרת מצללה כפי שנקבעה בתיקון לחוק) עולה בבירור כי ההתייחסות היא למבנה הבנוי כולו מחומרים קלים, להבדיל מתקרתו בלבד.
8. בענייננו מבנה המצללה נסמך בנוסף לשני קירות הבית, גם על עמוד שאינו בנוי מחומרים קלים. לכן, הוא אינו עומד בהגדרת מצללה כפי שנקבעה בחוק, ולפיה נדרש כי מבנה המצללה כולו יהיה מחומרים קלים.
9. מקריאת סעיף החוק נלמד, כי לשם הענקת הפטור למצללה, נדרש קודם לכן כי זו תענה להגדרת מצללה שבחוק ורק אז ייבדק האם ערב כניסת התיקון לחוק ראתה הרשות בשטח המצללה כחלק מדירת המגורים. במקרה דנן, המצללה אינה תואמת את ההגדרה שבחוק, ולכן אין זה רלבנטי האם היא כוסתה בכיסוי שקוף או האם העירייה ראתה בה כחלק משטח הנכס ערב התיקון לחוק.
10. טענת סף - במסגרת התשובה לערר הוסיף המשיב כי טענות העורר שעניינן חוקיות החיוב, סבירות החיוב ופרשנות הוראות התיקון לחוק, הן טענות שאינן נמנות על העילות הקבועות בסעיף 3(א) לחוק הרשויות המקומיות (ערר על קביעת ארנונה כללית), התשל"ו – 1976 (להלן - "חוק הערר") ומכאן שאין לועדת הערר סמכות לדון בהן ויש לדחותן על הסף.
11. כמו כן, שומת הארנונה נתונה לבדיקה מחודשת ועל רשות מקומית החובה לתקן טעויות שנפלו בה. משנמצא כי מבנה המצללה אינו עונה על התנאים שנקבעו בחוק לשם הענקת הפטור, חויב השטח בהתאם לצו הארנונה של העירייה בהיותו שטח מקורה הצמוד לדירה.

הליכים בפני ועדת הערר

12. ביום 14.2.2021 נערך דיון בפני הועדה, במהלכו שבו הצדדים על טענותיהם כפי שהעלו אותן בכתבי הטענות. בתום הדיון ניתנה למשיב האפשרות להגיש חוות דעת של מומחה מטעמו לעניין הפרשנות הלשונית של סעיף החוק, אולם כאמור לעיל, מספר ימים לאחר הדיון משך העורר את חוות הדעת שהגיש לוועדה, מה שייתר את תגובת העירייה.

דיון והחלטה

לאחר שקראנו בעיון את טענות הצדדים, שמענו את הצדדים בדיון שהתקיים בפנינו, ובדקנו היטב את כל החומר שהביאו בפנינו הצדדים לפני הדיון ואחריו, הגענו למסקנה כי התיק בשל לקבלת החלטה והחלטנו לקבל את הערר, מהטעמים הבאים:

למען הסדר הטוב, נתייחס תחילה לטענת הסף שהעלה המשיב, בדבר סמכותה העניינית של ועדת הערר בענייננו.

טענת הסף

13. במסגרת התשובה לערר וכן בדיון שנערך בפנינו, טען המשיב כי טענת העורר עניינה בפרשנותו של סעיף 8(ד) לחוק ההסדרים, ומכאן שאין היא מצויה במסגרת סמכותנו כוועדת הערר לענייני ארנונה. לאחר בחינה של טענת הסף, מצאנו כי דינה להידחות.
14. בסעיף 3(א) לחוק הרשויות המקומיות (ערר על קביעת ארנונה כללית), תשל"ו-1976 (להלן - "חוק הערר") נקבעו סוגי הטענות אותן יכול מי שחויב בארנונה להעלות בפני מנהל הארנונה, וכפועל יוצא מכך גם בפני ועדת הערר, בהיותה הכתובת להגשת ערר על תשובת מנהל הארנונה.
15. הסוגייה אשר ניצבת בפנינו בערר זה, היא שאלת סיווגו של מבנה המצללה, שהיא אחת מסוגי הטענות שבסעיף 3(א) לחוק הערר. הכרעה בשאלה זו תוביל למסקנה האם יש לחייב בגין שטח המצללה אם לאו. אמנם, לשם הכרעה בשאלה זו נדרשנו ליתן את עמדתנו בדבר פרשנות המונח "מצללה" שבחוק ההסדרים, אולם זאת נעשה כחלק מהדיון בשאלת הסיווג, אשר כאמור אין חולק כי היא מצויה בסמכותנו.
16. נוסף, כי הלכה היא שאופיין של הטענות שבסעיף 3(א) לחוק הערר, הוא עצם היותן נוגעות לעניינים עובדתיים וטכניים, המצריכים לעיתים את בדיקת המצב בפועל. וראו לעניין זה ע"מ 5640/04 מקורות חברת מים בע"מ נ' מועצה אזורית לכיש (נבו, 5.9.2005) אשר צוטט גם מצד המשיב.
17. עיון בסעיף 8(ד) בחוק ההסדרים מעלה, כי הגדרת "מצללה" עוסקת ברובה המוחלט בעניינים טכניים ועובדתיים, למשל: מיקומו של מבנה המצללה, החומרים מהם הוא עשוי, המרווחים בין חלקי האטומים, מהו הבסיס עליו הוא נסמך, החומר ממנו עשויה תקרתו ועוד כיוצא באלה. באופן דומה, גם הדיון שנערך בפנינו עסק ברובו בעניינים אלו, תוך בחינת המקרה הפרטני של מבנה המצללה שבנכס העורר.
18. מאחר שבמקרה דנן אין כל אפשרות להכריע בשאלת הסיווג מבלי להידרש לפרשנות הגדרת "מצללה" שבחוק ההסדרים, ומשהגדרה זו טעונה ממילא בירור של עניינים עובדתיים וטכניים ביחס לגופו של כל מקרה, הרי שאנו לא מוצאים כל פגם בבירור הסוגייה במסלול של ועדת ערר והדבר אף מתבקש כעניין של מדיניות שיפוטית.

ר' לעניין זה ע"מ 9530/05 ריבוע כחול - ישראל בע"מ נ' עיריית עפולה (נבו, 16.1.2008) (ההדגשות הוספו):

"(1) בפתח הדיון בסוגיה נזכיר, כי השגה על קביעת ארנונה כללית יכולה שתיעשה בשני מסלולים: המסלול הראשון, המינהלי, הוא על פי חוק הרשויות המקומיות (ערר על קביעת ארנונה כללית), התשל"ו-1976 (להלן חוק הערר). במסלול זה רשימה מפורטת של נושאים שניתן להעלותם, והיא מנויה בסעיף 3(א). אלה מתאפיינים, לרוב, בהיותם נוגעים לעניינים עובדתיים וטכניים, המצריכים לעיתים בדיקת המצב בפועל [...]. המסלול השני, המשפטי, הוא עתירה לבית המשפט לעניינים מינהליים (ראו סעיף 1 לתוספת הראשונה לחוק בתי משפט מינהליים, התש"ס-2000), ובו יועלו מקרים שאינם נמנים על הרשימה המפורטת בסעיף 3 לחוק הערר [...]."

(2) אמנם, חרף האמור, ההפרדה בין המסלולים אינה חדה ואינה קלה. ראשית, לחוק הערר התוסף, בשנת 1994, סעיף 3(ג), המאפשר, במקרים מסוימים, למי שהיה אמור להעלות השגותיו בדרך של חוק הערר להעלותן – ברשות – גם בפני בית משפט, בהליך משפטי (ראו עניין ט.ט. טכנולוגיה בעמ' 779-780; עניין מקורות, שם). מן העבר השני, למסלול הקבוע בחוק הערר ניתנה בפסיקה פרשנות רחבה, שעייבתה את סמכויותיו, והיא עשויה לכלול בחובה, לעתים, אף טענות בעלות אופי עקרוני (ראו עניין טית בית, בעמ' 446; רע"א 2425/99 עיריית רעננה נ' י.ח. יזום והשקעות בע"מ, פ"ד נד(4), 481, 490-492 (2000) – השופטת פרוקצ'יה; עניין דור אנרגיה הנזכר). דומה, איפוא, כי בין הנושאים השייכים במובהק למסלול התקיפה המינהלי לבין הנושאים השייכים במובהק למסלול התקיפה המשפטי, קיים בפועל תחום חפיפה "אפור", ובו נושאים שעשויים ליפול בשני המסלולים (עוד בעניין מסלולי התקיפה והקבלתם האפשרית ראו בעניין מקורות, בפסקה 8, וכן אצל דיון, בעמ' 113-120). עם זאת, בעניין שבמדיניות שיפוטית, יתבקש – כך נותנת הדעת – כי נושא הכרוך באופן ברור בבדיקות עובדתיות פרטניות ימצא את מקומו במסלול ועדת הערר, על פי תכליתה והרכבה, ואין צורך להרחיב דברים."

19. בשולי הדברים נציין, כי גם מדבריה של באת כוח המשיב למדנו על עצם היותן של שאלת הסיווג לפי צו הארנונה של העירייה וסוגיית ההכרעה בהגדרת "מצללה" שבחוק ההסדרים, ככאלו הכרוכות אחת בשנייה, וראו מתוך הדיון בערר (בעמ' 10-11 לפרוטוקול):
- "...אלמלא הקירו בכלל לא היינו נכנסים למקורה שבצו הארנונה, ברגע שנכנסו למקורה שבצו הארנונה אז צריך לבדוק אם חלים בו חריגים שבחוק ההסדרים. ברגע שאין מקורה אז אין בכלל דיון, אנחנו לא מדברים על האם זה פרגולה או לא פרגולה לפי חוק התכנון והבנייה, אלא אנחנו מדברים האם מדובר בפרגולה שרלוונטית לחיוב הארנונה בהתאם לצו הארנונה ותיקון חוק ההסדרים."
- וכן – "ברגע שאנחנו מגיעים לשטח מקורה שבצו הארנונה ואין מחלוקת שמדובר בשטח מקורה, אז אנחנו מגיעים לדיון האם השטח הזה נכנס לגדר מצללה שמעניקה פטור לשטחים מקורים מסוימים או לא".
20. לאור האמור, אנו דוחים את הטענה בדבר חוסר סמכותנו לדון בפרשנותו של סעיף החוק, ככל שהדבר דרוש לנו להכרעה בשאלה מהו הסיווג הנכון והמתאים למצללה בענייננו.

לגופו של עניין

21. כאמור, עיקר המחלוקת בשאלת סיווג המצללה שבכנס, נובעת מפרשנותו של כל אחד מהצדדים להגדרת מצללה המובאת בחוק ההסדרים, הקובעת מתי יהא שטחה של מצללה פטור מחיוב בארנונה.
22. על מנת לפשט את הבנת המחלוקת, נגדיר את חלקיה השונים של מצללה:
- "מבנה המצללה" – הקונסטרוקציה אשר מצלה על היושבים תחתיה. בענייננו, עשוי המבנה מקורות עץ עבות.
- "תקרת מבנה המצללה" – הגג, החלק העליון ביותר של קונסטרוקציה המצללה.
- "בסיס המצללה" – התשתית עליה נסמכת הקונסטרוקציה של המצללה. בענייננו, מורכב הבסיס משני קירות של הבית ומעמוד בטון.
23. נפתח ונאמר כי הצדדים אינם חלוקים ביניהם בכך שמבנה המצללה ותקרתו מהווים שטח הצללה כהגדרתו בחוק, ועל היותם בנויים מ"חומרים קלים". המחלוקת היחידה נוגעת לשאלה האם עמוד הבטון המהווה חלק מבסיס המצללה ועליו נסמך מבנה המצללה, גורע מן האפשרות לראות במתקן כולו "מצללה" כהגדרתה בחוק ההסדרים. המשיב מצדו טוען כי נדרש שגם עמוד הבטון יהיה עשוי מחומרים קלים, ואילו העורך טוען שרק המבנה ותקרתו אמורים להיות בנויים מחומרים קלים, ואין דרישה כי בסיס המצללה (הקירות והעמוד) יהיה עשוי גם הוא מחומרים קלים.
24. בטרם נכריע בעניין זה, נביא מתוך דבריו של כבוד נשיא בית המשפט העליון (בדימוס) אהרון ברק, אשר קבע את ההלכה בדבר האופן בו יש לפרש חוקים, לרבות חוקי מס, לאורה נלך גם אנו.

וכך מתוך ע"א 165/82 קיבוץ חצור נ' פקיד שומה רחובות (נבו, 6.5.1985) (ההדגשות הוספו):

"כיצד תיקבע המשמעות "הנכונה" של דיבור בחוק? נקודת המוצא היא הלשון שנקט המחוקק. אין לך משמעות "נכונה" של דיבור, אם אין לה עיגון לשוני ולו מינימאלי בתורת הלשון. חייבת להיות נקודת אחיזה ארכימדית לפירוש הנכון בלשון החוק (ראה ב"ש 67/84 [1]), אלא אם כן כל משמעות המעוגנת בלשון מביאה לאבסורד. בהעדר "אבסורד", חייבת המשמעות ה"נכונה" להיות אחת מהאפשרויות המעוגנות בלשונה של ההוראה. הלשון היא איפוא נקודת המוצא. אך היא אינה נקודת הסיום. לעולם יש לפתוח בלשון החוק, אך לעולם אין לסיים בה. מבין האפשרויות השונות שהלשון פותחת יש לבחור באחת ויחידה כאפשרות "נכונה". בחירה זו נעשית על-פי מטרת ההוראה ועל-פי תכליתה. "הוראת חוק אינה חסרת כיוון או מטרה. הנורמה החקוקה היא נורמה תכליתית" (בג"צ 47/83 [2], בעמ' 175); "החוק הוא יצירה נורמטיבית, הבאה להגשים תכלית חברתית. והוא ביטוי למדיניות. על הפרשן לחשוף, מבין קשת האפשרויות הלשוניות, אותה משמעות אשר תגשים את מטרת החוק" (ד"נ 40/80 [3], בעמ' 715); "חוק הוא מכשיר לשם ביצועה של מטרה תחיקתית, ולכן הוא צריך פרשנות לפי המטרה הגלומה בו" (השופט זוסמן בע"א 481/73 [4], בעמ' 516). על תכלית החוק ניתן ללמוד, כמובן, מלשון החוק עצמו. זהו מקור ראשון אך לא יחיד. על תכלית החקיקה יש ללמוד ממקומה של ההוראה בחוק, ממבנה הכללי של החוק וממקומו במערך החקיקה הכללי. אך מעבר לכך, ניתן ללמוד על מטרת החקיקה ממקורות שמחוץ לחקיקה עצמה, כגון מהמצב המשפטי שהתקיים בטרם הוחק החוק ומהתקלה שהוא בא למנוע. מקור חשוב ללימוד בדבר מטרת החקיקה הוא ההיסטוריה החקיקתית והפרלמנטרית. [...]

כללים אלה, המשמשים לפירוש חוקים בדרך כלל, משמשים גם לפירושם של חוקי מסים. אין להם לחוקי המסים כללי פרשנות משלהם (ראה ע"א 421/78 [12], בעמ' 456; ע"א 364/80 (בר"ע 41/80) [13], בעמ' 581; ע"א 534/79 [14], בעמ' 735). כמו כל חוק אחר, גם לעניין חוק מנקודת המוצא היא לשון החוק, והשאלה היא, אם לאפשרויות השונות יש עיגון, ולו מינימאלי, בלשון ההוראה. מבין האפשרויות הלשוניות השונות יש לבחור אותה אפשרות, המגשימה את מטרתה של חקיקת המס. לעתים מטרת החקיקה היא הטלת מס, ולעתים מטרתה היא פטור ממס. בזו כבזו על הפרשן ליתן אותו פירוש, המביא להגשמת תכלית החקיקה. אין עליו לפרש את החוק לטובת הנישום (ראה ע"א 39/61 [15], בעמ' 1769), כשם שאין עליו לפרשו לרעתו."

25. מבחינה לשונית ומקריאה פשוטה שלנו את ההגדרה הקבועה בסעיף 8(ד) בחוק ההסדרים, אנו לומדים כי:

"מצללה" היא מבנה ללא קירות, הבנוי מחומרים קלים. מלבד זאת, ישנם תנאים נוספים לצורך הכרה בו כ"מצללה" - מיקומו, ייעודו וסוג הבסיס/התשתית עליו הוא נסמך. המילים "בנוי מחומרים קלים" נועדו לתאר את המבנה בלבד, ולא את הבסיס, אשר מובא כאחד התנאים בהגדרה.

מכאן, שלדעתנו המלים "מבנה המצללה" אינן מתייחסות לבסיס שעליו נשען המבנה, כך שהדרישה לבניה מחומרים קלים נוגעת למבנה המצללה בלבד, ואין משמעות להיותו נסמך בעניינו על עמוד בטון. לטעמנו, גישתו של המשיב אינה מתיישבת עם הסיפא של ההגדרה, בה נקבע כי "יכול שהמבנה יהיה נסמך באופן חלקי על לא יותר מאשר שני קירות של מבנה המגורים...", שכן ברור הוא כי ברובם המוחלט של המקרים, קירותיו של מבנה מגורים אינם בנויים מחומרים קלים.

26. גם אם יאמר כי ישנה לפרשנות המשיב עיגון מינימאלי בלשון החוק, הרי בחינה של מטרת החוק ותכליתו אינם משאירים ספק ביחס לכוונת המחוקק.

ראו למשל מתוך דברי ההסבר להצעת החוק לתיקון פקודת מסי העירייה ומסי הממשלה (פטורין) (פטור מארנונה למצללה), התשע"ו-2016, בעת הגשתה לדיון מוקדם בכנסת ביום 4.1.2016:

"פרגולה (מצללה), נועדה ליצור צל במרפסת הבית או להגן מפני הגשם, ואינה חדר מגורים כשאר החדרים בבית, לכן לא מוצדק לגבות בגינה ארנונה. בהצעת חוק זו, מוצע לפטור מארנונה שטח שתקרתו משטח הצללה, וכך להפחית מנטל המסים הכבד המוטל על כתפיהם של אזרחים במדינת ישראל אשר במקום מגוריהם הרשות או המועצה גובות ארנונה בגין פרגולה."

וכן את דבריו של ח"כ משה גפני, במהלך הדיון בישיבת ועדת הכספים מיום 9.7.2018 שעסקה בהכנת הצעת חוק הסדרים במשק המדינה (תיקוני חקיקה להשגת יעדי התקציב) (תיקון מס' 17) (שטח מצללה), התשע"ח-2018 לקריאה שנייה ושלישית בכנסת:

"למשל החוק הזה, הוא חוק שעושה טוב לאזרחים. הרי היום מצללה היא אחד הדברים החשובים. אתה רואה את זה היום בכל מרפסת ובכל מקום. זה חוק טוב ואני שמח שמשרד הפנים תומך בו."

וכן את דבריו של ח"כ משה גפני במהלך ההצבעה בכנסת, מיום 16.7.2018, בה התקבלה הצעת החוק:

"אני ממליץ לחברי מליאת הכנסת, כמו שאנחנו כולנו תמכנו בהצעת החוק בוועדת הכספים – זאת הצעת חוק טובה, היא מיטיבה עם האזרחים, והיום זה דבר שהוא פשוט. אגב, הייתה שאלה בוועדה: מה יהיה במקום שבו הקירוי הזה הוא חשמלי – לוחצים על כפתור והגג הזה נסגר או נפתח? התשובה היא שגם אז, אם הוא לא היה נכלל בתוך הנכס, הוא לא יהיה חייב בארנונה; רק אם הוא עושה דבר קבוע, מבנה של קבע. אחרת הוא פטור."

27. נראה אפוא כי מטרת החוק ותכליתו ברורים - הפחתה של נטל המס והטבה עם אזרחים בעלי מצללה, כשהטעם לכך הוא שהתועלת המופקת ממצללה פחותה מזו של חדר בנוי. לכן, על אף העובדה שהונח קירוי על תקרת מבנה המצללה, אין לחייב בגין שטחה כפי שמחייבים את יתר חדרי הבית.
28. מכאן, שגם אם נראה בפרשנותם של שני הצדדים לסעיף החוק כפרשנות אפשרית, הרי שתכלית החוק ומטרתו נוטים באופן מובהק לזו של פרשנות העורך, שהיא כאמור הקלה והטבה בחיוב הארנונה בגין חלקי הנכס שאינם חדדים של קבע.
29. לאור האמור, דעתנו היא כי מבנה המצללה, כפי שהוגדר בחוק ההסדרים, אינו כולל את העמודים עליהם הוא נסמך, כך שלא נדרש כי העמודים יהיו בנויים מחומרים קלים. מכאן, שאנו רואים במבנה המצללה מושא ערר זה כמצללה שאין לחייב את העורך בארנונה בגין שטחה, רק משום שכוסתה בכיסוי המותר בחוק.

סיכום

הערר מתקבל. בנסיבות העניין כל צד יישא בהוצאותיו.

בהתאם לסעיף 2(5) לחוק בתי משפט לעניינים מנהליים התש"ס-2000; לפרט 7 בתוספת השנייה לחוק זה; לתקנה 23 לתקנות בתי משפט לעניינים מנהליים (סדרי דין), תשס"א-2000 ולסעיף 6(ב) לחוק הרשויות המקומיות (ערר על קביעת ארנונה כללית), תשל"ו-1976, על החלטה זו רשאים הצדדים להגיש ערעור מנהלי לבית משפט לעניינים מנהליים תוך 45 יום מיום מסירת ההחלטה.

מזכירת ועדת הערר תמציא העתק מהחלטה זו לצדדים באימייל או בפקסימיליה ובדואר רשום.

עו"ד רמי טרבלסי (חבר וועדה)

עו"ד שמואל יצחק (חבר וועדה)

עו"ד עפר בר-און (יו"ר)

ניתן היום, 30 באפריל 2021, בהיעדר הצדדים